

РАДОЈЕ СИМИЋ (1938–2020)

Ове године, 18. фебруара, преминуо је наш професор Радоје Симић, научник и наставник који је заузео вечно место у самом врху српске филологије. И то његово место није само научно, већ и људско. Мало је људи који су се толико и на такав начин посветили племенитим идејама. Без професора Симића не би били основани неки српски факултети, покренута научна друштва, неки сада већ традиционални скупови, најбољи наши часописи, не би опстале ни поједине филолошке дисциплине, многи његови ђаци не би били то што јесу. О његовом немерљивом доприносу србистици – и то свим њеним поддисциплинама – говоре монографије, научни радови, уџбеници и приручници. Око двадесет књига, око три стотине радова и ко зна колико студената који су од њега као изузетног предавача научили много, нису само бројеви и само показатељи квантитета. Професор Симић био је у свему посебна појава. Увек са осмехом, виталношћу и енергијом којима су се сви око њега дивили, умео је *на сирашиноме месту постојати*. Држао је предавања и усред ратних разарања, трудећи се да одржи српску просвету и науку и у најтежим околностима.

Рођен у Великим Пчелицама, у Левчу, радо је долазио у Јагодину, сматрајући је делом свога завичаја. Иако му управо у том граду, као дечаку, нису дозволили да се упише у средњу школу, опростио је свима и свему, трудећи се да разуме и оправда свако зло и неправду. О томе најречитије, уместо сваке биографије, говори његов текст објављен у зборнику *Радоје Симић*. Тај текст, који доносимо на наредним странама, открива и једну веома важну ствар: само су околности, и то крајње неповољне, учиниле да професор Симић као младић лута од школе до школе и на крају *залуца* на прву групу Филолошког факултета! Случај, сплет околности, а можда и провиђење, учинили су да србистика добије једног од највећих проучавалаца.

Поред свега што је за српску науку учинио, професор Радоје Симић дао је и кључни допринос развоју два велика пројекта Факултета педагошких

наука. Није изостао ни са једног нашег научног скупа који за тему имају књижевност за децу. Био је члан Издавачког савета часописа *Узданица*, а у време када се часопис тек почео профилисати као научно гласило и кад се тешко могло предвидети да ће постати референтна публикација, редовно је прилагао своје радове. Тиме је несебично охрабривао уредништво и ауторе да наставе са радом, као један од ретких најеминентнијих научника који су вољни да своје знање, време и енергију уложе у један неизванстан пројекат. Међутим, професор Радоје је имао снажну идеју водиљу: да се увек иде напред, да се ради и да се истраје. Нас је бодрио и соколио, увек са учитељском љубављу.

Можда је најдирљивији доказ овог његовог односа последњи текст који је написао. Посветио га је своме наследнику и пријатељу професору Милошу Ковачевићу. Овај текст се први пут објављује у овом броју *Узданице*.

Уредништво *Узданице* и Факултет педагошких наука у Јагодини исказују најдубље поштовање и неизмерну захвалност свом учитељу и пријатељу, професору Радоју Симићу.